

[Aksel Larsen.]

kontrollerede, at B-produktionen blev belastet med de udgifter, den faktisk har haft, samtidig med at A-produktionen ikke blev belastet med for store udgifter, så ville det være muligt at holde sukkerprisen længere nede, end tilfældet er i øjeblikket.

Endelig: vi har liggende en meget stor beholdning af sukker, fordi det har knebet med at eksportere i forhold til, hvad man har kunnet tidligere, og derfor har man måttet nedskære roearealerne, så at sukkerproduktionen i indeværende kampagne ikke bliver så stor. Det forstår jeg så aldeles udmærket; men jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvor meget sukkerfabrikkernes aktionærer i virkeligheden har hentet hjem i dividende i den tid, sukkerfabrikkerne har eksisteret. Jeg erkender, at jeg har ikke foretaget nogen udregning op til dags dato, men i 1950 fremdrog jeg i tinget en udregning, som ingen har bestridt — og ingen kunne bestride — der viste, at indtil 1950 havde A/S De danske Sukkerfabrikker til sine aktionærer udbetalt i alt 11 gange så meget, som disse aktionærer nogen sinde har indbetalt i aktiekapital. Sådan var det i 1950, og siden da er der år for år udbetalt 15 pct. i dividende — det bliver jo også til en slag penge. Og her må man igen tage i betragtning, at den forhøjelse af aktiekapitalen på 22½ mill. kr., som har fundet sted, er foretaget på den måde, at aktionærerne kun skulle betale 11¼ mill. kr., resten ordnede sukkerfabrikkerne. Men aktionærerne får udbytte af de fulde 45 mill. kr. Jeg synes ærlig talt ikke, at sukkerfabrikkernes aktionærer har det så forfærdelig dårligt, og jeg ville — det har jeg i hvert fald sagt til den højtærede handelsministers forgænger — finde det rimeligt, eller skal vi sige det forsigtigt: ikke urimeligt, om man havde sagt til sukkerfabrikkerne: så kan vi tage og sælge de overskydende lagre på verdensmarkedet til verdensmarkedets pris. Det ville give sukkerfabrikkerne en hel del kontante penge, det ville også frigøre os for den bekostning, som det er at have disse lagre liggende; så behøver vi ikke at nedskære sukkerroearealerne. Ja, den idé har naturligvis ikke vundet sådan synderlig gehør, det kan vi måske alle sammen forstå, og det er muligt, at ideen ikke er juridisk holdbar efter den

koncession, som selskabet har. Men jeg synes, at den i hvert fald ud fra et almindelig menneskeligt synspunkt, er rimelig.

Nu hører jeg, at De danske Sukkerfabrikker på ny vil udvide aktiekapitalen med 22,5 mill. kr., og at dette er tiltrådt af den højtærede handelsminister. Dog skal det denne gang ikke ske på samme måde som sidst. Derfor vil jeg sige til den højtærede minister, at jeg anerkender, at han ikke som en af sine forgængere, den nuværende højtærede udenrigsminister, tillader, at man laver det, som jeg med et frimodigt udtryk ikke kan kalde andet end et nummer: at man lader aktionærerne købe aktierne til pari på den måde, at de kun skal betale det halve. Nu forlanges det dog formentlig, at de gamle aktionærer skal betale det hele. Det betyder dog ikke, at man derved behandler dem synderlig slet. Hvis de tegner de nye aktier, vil de fortsat kunne regne med 15 pct. i dividende af de aktier, de kun har betalt med pari. Det er en meget høj forrentning; den er næsten lige så høj som forrentningen af den kapital, man anbringer i boligejendomme her i København. Hvis det skulle knibe for disse aktionærer at skaffe pengene, kan de gå den vej at sælge aktierne; kursen vil sikkert ligge på omkring 300, måske 350, så det bliver i alle tilfælde ikke nogen dårlig forretning at tegne disse nye aktier. Hvis man endelig ikke vil tegne dem — jeg skal overveje det for mit vedkommende — får man et brev fra Privatbanken om, at hvis man ikke selv vil udnytte sin tegningsret, vil Privatbanken gerne give et par hundrede kroner for tegningsretten til 100 kr. nye aktier. Der bliver altså noget at tjene for de gamle aktionærer, også selv om de skal betale de nye aktier til parikurs.

Den højtærede minister siger, at han har givet tilladelse til udvidelse af aktiekapitalen, for ellers måtte sukkerfabrikkerne låne, og det er dyrt, og det belaster lånemarkedet. Jeg synes, man burde tænke på noget andet, nemlig dette, at når man lader sukkerfabrikkerne udvide aktiekapitalen og aktionærerne køber de nye aktier til pari, skal sukkerfabrikkerne forrente denne kapital med formentlig 15 pct. Jeg tror nok, sukkerfabrikkerne kan låne billigere end til 15 pct., og jeg kan ikke se andet, end at det kommer også til at indvirke på sukker-